

Sara pe deal

Adrian Păunescu

Iese amurg dintr-o bătaie de clopot
caii culeg iarba din ultimul tropot,
păsări adorm dacă amurgul le-atinge,
sus la izvor, sus la obirsie, ninge.

Case cuprind sufletul zilnicei frângerii,
oamenii sunt umbre tăcute de îngerii,
nimeni aici legea cerească n-o calcă,
sufletu-n plop, trupul se-apeacă în salcă.

S-a auzit de peste uliți o veste,
un nou născut viu într-o iesle mai este,
lemne de foc, oarbe caruțe mai cară,
ultim sărut, ca o pecete de ceară.

Misticul sat luneca în rugăciune,
nimeni nimic, înspre pământ nu mai spune,
toate se-ntorc ireductibil spre ceruri,
florile țin sipete de adevăruri.

Iarăși amurg, dangatul parcă revarsă,
cucii dispar lângă clopotnița arsă,
cade-n fântâni ziua să urce iar, mâine,
în amintiri satul miroase a pâine.

În cimitir, oile nu mai pasc iarbă,
mieii o pasc, pofta din ei este oarbă,
nevinovați, anii se-ncarcă de vină
cum ne-ating, ființele cum le declină.

Sara pe deal seamănă cel mai ades cu
sara pe deal cum o scria Eminescu
sara pe deal e și-aici cum și-ntr-însul,
sara pe deal, fetișizându-ne plânsul.

Sara pe deal, parte din noaptea eternă,
sara pe deal, capul se-apeacă pe pernă,
sara pe deal, totul deodată învie,
sara pe deal, muzică din poezie.

Caii în apus pasc magnetismul chindiei,
omului bun, casa puternică fie-i,
noi între noi să mai gustăm cât se poate

sara pe deal, cea mai de preț dintre toate.

Și să privim cerul cu tragice stele,
care mai ia forma poruncilor grele,
oamenii trec, nici nu vom ști unde pleacă,
iar după ei se mai aude o toacă.

Urmele lor sunt sau copiii sau munca,
într-un temei lasă întreaga porunca,
sara pe deal nu e decât un amestec
de fabulos, de nebunesc și domestic.

Ziua s-a stins, zeamă de zarzară crudă,
țipă guzgani, cine-are timp să-i audă,
carii bătrâni de-o veșnicie lucrează,
printre copii zgomotul lor isca groază.

Dacă întinzi mâna cu-o mică lumină
ai să și simți vrejuri crescând în grădină,
niște pândari, haulituri își aruncă,
fetele mari grup se întorc de la luncă.

Poartă în sâni dorul de-o mână bărbată,
cei cautați mult mai târziu se arată,
podul pe râu scârțâie și se îndoaie,
muștele bat, semn de-nnorare și ploaie.

Lâna-n fuior în turbioane se leagă,
crește-n dovrele dor de sămânța întreagă,
parcă de ieri luna răsare-nspre mâine,
plânge-un copil, sau parcă latră un câine.

Plaurii morți, cresc dintr-o apă uitată,
sfînți înțelepți celor cumiți li se arată,
sara pe deal, uite un mînz care moare,
suflet din el, ca și o seară apare.

Dulce-albăstrui caută suflet de iapă,
ea nu mai e, alta va ști să-l înceapă,
ultimi copii strigă pe ulița noastră,
blînde bunicii îi însoțesc din fereastră.

Sara pe deal, cumpănă sinea nu-și strică,
sara pe deal e ca un duh de bunică,
fruct zemuț împrăștiat pe tot locul,
coacem porumb, unde ai noștri fac focul.

Sara pe deal, dulce vînaire de vară,

azi nici un om nu are dreptul să moară,
sara pe deal, fum doborât dintr-un sfeșnic,
cade pe om, parcă-ntrupându-și-l veșnic.

Sara pe deal, cânepa fumegă bice,
cei pedepsiți, nu au curajul s-o strice,
toate rămân, precum au fost în natură,
starea de om trece spre starea cea pură.

Sara pe deal, spune că asta ni-i rostul,
să o numim suflet din sufletul nostru,
sara pe deal, sufletul mare al lumii,
sara pe deal, ochii în lacrimi ai mumii.

Iar când noi toți vom murmura ce ne doare,
tu să ne dai o creștinească iertare,
sara pe deal, nu a murit idealul,
suntem aici: Oamenii..Sara..Și Dealul.